

מִיתָה מִתּוֹקָה

לפני כ-700 שנה חי בספרד גאון גדול ומפרסם בתורת הקבלה, ושמו רבי משה בן שם טוב ליאון. בעירו של רבי משה גר יהודי אחד, אדם שעבר עברות רבות וחטא חטאים גדולים, בחושו בו כי כבר לא תועיל לו כל תשובה.

5 באחד מימי עשרת ימי תשובה פגש אותו אדם את רבי משה די ליאון ברחוב, ובנימה של לעג פנה אליו: "היכולה תשובה להועיל גם לפושע וחוטא כמוני?"

10 "אין דבר המונע ומעכב בפני התשובה, כשחושבים ומחליטים עליה ברצינות" – ענה הרב, והוסיף: "אולם בקשר אליך, רק המות יוכל לפדותך מהעברות. אם תקבל על עצמך למות בתור כפרה על עונתיך, אזי תתקבל תשובתך בפרום".

"והאם אזכה גם להפגס לגן עדן?" – שאל העברן. "כן, יהיה לך עולם הבא כמו לכל יהודי קשר" – הבטיחו הרב.

15 "יבטיח לי כבוד הרב, כי אהיה עמו במחצתו בגן עדן, אם אחזר בתשובה" – דרש החוטא. הרב הבטיח לו והלך לדרכו לבית המדרש. נכנסו הדברים בלב של אותו יהודי והלך אחריו. בארשת רצינות גמורה, בחרטה מלאה על חטיו המלאים חטא, התחנן היהודי לפני הרב: "רבי, תעזר לי לחזר בתשובה. הנני מוכן ומזמן לכל, אפלו למות ובלבד שיתכפרו עונתי".

הושיב הרב את בעל התשובה על ספסל בבית המדרש, וצוה להביא לו גליל עופרת ולהתחילו בכלי על האש, עד שיהפך לנוזל רותח. אז קשר הרב ליהודי את עיניו במטפחת ואמר לו: "אמר ודוי על עונתיך".

היהודי פרץ בבכי, אמר את הודוי בלב נשבר, והתחרט מקרב לב על עוונותיו הרבים. "האם אתה מקבל עליך מיתה משנה זו?" – שאל הרב.

25 "כן, רבי, ובלבד שיתכפרו עונתי" – ענה בעל התשובה. "אם כן פתח פיה ובלע" – צוה עליו הרב. היהודי פתח את פיו ובלע... אולם לא את העופרת הרותחת, אלא כפית של דבש... אשר הרב הכניס לתוך פיו.

שוב פרץ היהודי בדמעות שליש: "רבי, מה עוללת לי? האם חמדת לך לצון? מואס הנני לחיות בגוף מסאב זה, ברצוני להציל את נשמת, את חיי קח, אף את נשמת הצי". "בני", ענה לו הרב, "אל תירא. היושב בשמים קבל את תשובתך!"

30 מאז לא נפקד מקומו של יהודי זה מבית המדרש, מקום אשר למד, התפלל וצם ימים שלמים, וחי את שארית שנותיו בתשובה. זמן קצר לאחר פטירתו של רבי משה די ליאון נפטר גם יהודי זה, וברגעי חיו האחרונים בשכבו על ערש דווי, קרא: "פנו מקום לרבי משה די ליאון! הוא בא להוליכני לגן עדן". ובעוד מלים אלו על שפתיו החזיר את נשמתו הטוהרה לבוראה.